

На Илиндан, 2 августа 2011

Данко Јовановић
danko.d.jovanovic@gmail.com

**Заборављењо сећање на Бога
Првог и Јединог
и
Извориште Светог Тројства**

Садржај:

1.	Увод.....	2
2.	Аријевци и њихова религија	2
3.	Оригинална имена Бога у Старом Завету	3
4.	Судар Првог и Јединог	6
5.	Лепа заборављена реч Рави	8
6.	Извориште Светог Тројства	9
7.	Тројанска култура	11
8.	Закључак	12

1. Увод

Читајући задње Исусове речи на крсту:

„Или! Или! Лама савахтани? То јест: Боже мој! Боже мој! Зашто ме остави?“ (Мт. 27:46)

увек сам се питао: Како је могуће да Исус Бога зове Илијиним именом? Јер наши су стари славили Бога Илију Громовника и пре Исуса. Па зашто се онда Илија са Хришћанством изгуби, када Га је и сам Исус тим именом дозивао?

Да не буде никакве недоумице о овим задњим Исусовим речима и Јеванђелист Марко исто сведочи, само што у његовом Јеванђељу пише: „Елои! Елои!“, што се опет преводи на наш језик као Илија.

Не треба ни наглашавати да оба Јеванђелиста потврђују да је Илија = Елои име Бога! Ако је то истина, како је могуће да ми данас слаavimo дан нашег Илије Громовника као дан Светог Илије? Свети Илија је био човек – светац, не Бог. На жалост, у даљем тексту ћемо видети да Свети Илија чак није ни достојан толике славе. Где и како се изгубио Илија Громовник, Перун Силни, Бог кога наши стари волеше, поштоваше и славише? Зашто Га ми данас не видимо и не препознајемо?

Да би смо открили тајну Бога Илије, морамо се окренути Старом Завету, али не према нашем преводу Старог Завета који прикрива Илију, већ према хебрејском оригиналу где је истина још увек видљива.

Свакако да Даничић, када је радио наш превод Старог Завета, није намерно скривао имена Бога. Он је једноставно следио друге преводе који су у латинском, а вероватно и у старословенском (преписаном са Грчког) преводили Његова имена као Бог, Господ или Господар Над Војскама. Оригинална имена Латинима и Грцима нису ништа значила. А управо та оригинална имена Његова, као што ћемо у овом тексту видети, нама пуно говоре о вези српског језика са језиком којим је писан Стари Завет.

Под овим не мислим тенденциозно да тврдим да смо ми, Срби Балкана, „народ најстарији“, већ да смо на жалост бледи остатак, одјек старине, више заостало сећање на велику аријевску масу народа која је себе радо препознавала под српским именом. А ти Срби (Сораби) јесу заиста били „народ најстарији“, како је написао византијски историчар Лаоник Халкокондило.

2. Аријевци и њихова религија

Аријевци су били огромна маса народа која се протирала на целом подручју Европе, Азије, Индијског потконтинента и Блиског Истока. У почетку су се одликовали истим језиком, који се касније раслојио на дијалекте, а потом на потпуно одвојене језичке групе. Аријевци су се такође одликовали истом религијом. Она се састојала из поштовања једног Бога кога су препознавали кроз различите појавне облике или карактеристике Његовог деловања. Те Његове појавне облике су такође звали Боговима, јер су Они били одраз Јединога. Сврставали су Их у Тројства. Велико тројство је, како стоји у Ведама, у себи садржало три основна појавна облика, ипостаса: Створитеља, Одржитеља и Разрушитеља. Он је стварао, Он је одржавао створено и на крају уништавао то што је створио. Религија је била потпуно окренута ка Богу и духовности. Дозвољавала је људима да сами праве надградњу те једноставне Божје основе, већ према свом сопственом искуству и поимању Бога. Породице су имале своје породичне Богове – заштитнике, који су се код Срба у Хришћанству пресликали у Крсну Славу. Ретко су се молили Богу, јер су веровали да Он већ зна шта им треба и шта их мучи. Они су га славили, волели и захваљивали му се на томе што постоје и што им пружа све потребно за живот. Такође се из постојећих докумената може видети да су делови те непрегледне аријевске масе, расуте на огромним просторима, почели да поштују различите Богове из Тројства као своје заштитнике. Страни су их путописци, неупућени у суштину аријевске вере, погрешно тумачили као врховне Богове и тако се полако уврежило мишљење о вишебожтву код Аријеваца. У Европи су

Аријевци примарно били Словени и Келти. Због тога данас ко год жели да истражује стару словенску – аријевску религију наилази на непремостиве препрека мешавине имена Богова и Њихових важности. Али сва та имена су увек за Словене била и остала само препознатљиви делови, нарави, појавни облици Јединог и Првог Бога у кога се никада није сумњало.

Треба рећи да је Хитлер, али пре њега и цела немачка историјска школа деветнаестог века, много учинила на превођењу аријевског имена са његовог пиједестала првотне висине у негативну конотацију. Називајући себе Аријевцима у најмрачнијем тренутку своје историје Немци су бацили неправедну сенку на име аријевско. Хитлер је негирао аријевско порекло свим аријевским народима, јер је његов војно-политички циљ био да докаже да су само Немци Аријевци, па с тога да имају примарно право на све територије где су некада живели Аријевци. Да се разумемо, треба признати Немцима аријевско порекло али само због силне масе Словена које су при доласку у Европу поробили и силом увукли у своју нацију. Задњи историјски пример таквог поробљавања су Лужички Срби чија се германизација још увек није у потпуности завршила.

3. Оригинална имена Бога у Старом Завету

Урадити анализу целог Старог Завета је ван моћи писца ових редова а то и није била основна намера. У данашња времена све што је веће од две писане странице текста скоро нико неће читати. Зато ћемо се задржати само на анализи најважнијих речи у Старом Завету; на именима Богова. То ће већ бити довољно да се разуме из ког су језика та имена настала, па самим тим и ко је свету подарио лепоту учења о једном Богу.

Илија - у преводима: Бог

У хебрејском оригиналу се пише: **ЛХИМ**

Усвојен начин изговора: **Елохим**

Прва реченица Постања, у нашем преводу гласи: „У почетку створи Бог небо и земљу.“

У оригиналу то изгледа овако: „У почетку створи Елохим небо и земљу.“

Слово Х је у имену Елохим уметнуто као симбол узвишености и користило се да означи име Бога или име човека од високог поштовања. Такође је важно нагласити да су у старим текстовима речи писане без самогласника, јер онај ко је знао језик је лако читао тако написан текст. То правило се и данас задржало у арапском писму. Уметањем сугласника, реч ЛХИМ се може читати на пуно различитих начина. Рецимо као: Елохим, Елои, Или, Алахим, итд. У зависности како је ко уметао сугласнике, такоа је и врховни Бог зван: Елохим код Јевреја, Алах код Муслимана и Илија код Словена.

Да, ми смо поштовали Илију Громовника, истог Бога кога поштују и Јеверји и Муслимани! Његово име се може видети скоро у свакој реченици Старог Завета, што и доликује највишем и једином Богу.

Подсетимо се да је простор Балкана био често називан Или-рија, а народ који је ту живео се звао Или-ри. Јер они поштоваше Бога Илију.

Јехова - у преводима: Господ

У хебрејском оригиналу се пише: **ЈХВХ**

Усвојен начин изговора: **Јахве**

Ако се претпостави да је средње Х само симбол Божјег имена, мало тога је остало да се репродукује право име Бога. Јахве често претходи имену Илија и може се наћи на много места у Старом Завету. Прво се помиње у Постању 2:4

Наш превод: „ ... кад Господ Бог створи небо и земљу.“
Хебрејски текст: „ ... кад Јахве Елоах створи небо и земљу.“

У осмом веку после Христа у Сирији је била група учених људи, Мазорети, који су тумачили старе речи из Библије и који су додавали самогласничке знакове у речима како би се знао прави начин њиховог изговора. Погледајмо шта на Википедији кажу о речи Јахве: „ Мазорети су додали самогласнике у реч ЈХВХ тако да она при изговору звучи као Адонај. Традиција је диктирала, да подсетимо, да је боље рећи Адонај него Јахвех.“

Адонај! Још једно словенско име које говори важну истину о Илији! На руском се **један** каже **един**. Дакле: Адонај - Једини. Ту вероватно треба тражити и корен имена скандинавског Бога Одина.

Не схватајући право значење речи Адонај, западни преводиоци су је тумачили као Господ, али реч Адонај тумачена на нашем језику јасно осликава главну Илијину особини. Јер Он управо и јесте Једини Бог!

Сви се слажу да постоје грешке у преводу Старог Завета на Српском. Ево једног примера који је пронађен у припреми овог теста, (2Мој.3:15):

Наш превод: „И опет рече Бог Мојсију: Овако кажи синовима Израиљевим: Господ Бог отаца ваших, Бог Аврамов, Бог Исаков и Бог Јаковљев, посла ме к вама; то је име моје до века, и то је спомен мој од колена на колена.“

Превод са Енглеског текста, који прати директан хебрејски текст: „И рече Отац Илија Мојсију да каже синовима Израила: Једини Илија је Отац ваш. Илија Аврамов, Илија Исаков и Илија Јаковљев посла ми то име к вама за векова, да се памти од колена на колена.“

Саваот - у преводима: Господар Над Војскама

У хебрејском оригиналу се пише: **ТСхБ`аВТх**

Усвојен начин изговора: **Сабаот**

У Вуковом преводу Новог Завета Његово име је Саваот (Рим. 9:29), како се зове и у грчком тексту. Треба нагласити, а видећемо то у још неким примерима касније, да се В лако меша са Б и П. Јевреји ово име читају као Сабаот. Па од туда и седми дан у славу Богу зову Његовим именом, Сабат.

Јевреји тумаче имена Сабаот као Господар Над (Небеским) Војскама. Са друге стране ако је тумачимо у духу нашег језика, Саваот је опис још једне важе улоге Илијине у устројству света. Саваот = Сав-Отац = Све-Отац. Отац свега постојећег! Као што је и записано у Постању, на век и вјекова!

Симеон Кончар у својој књизи „Прадомовина Срба“ наводи да римски извори помињу код Словена поштовање Бога Сабадиоса. Дакле, Словени су знали за Саваота још пре Хиршћанства. Ту треба тражити и значење нашег мушког имена Сава. И данас се на литургијама пева предивна песма, сећање на Саваота: „Свјат, свјат, свјат Господ Саваот, пуни су небо и земља славе твоје!“

Али тумачења наше цркве доказује да ни она није свесна правога значења речи Саваот. Ево шта они кажу: Ове три речи "Свјат, Свјат, Свјат" указују на троичност Божанства, а реч "Господ Саваот" указује на његово јединство (!?).

Даћемо и један пример помињања Саваота у 1 Самуилова 17:45 : "А Давид рече Филистеину: Ти идеш на ме с мачем и с копљем и с штитом; а ја идем нате у име Јединог, Саваота Илије, Бога војске Израилове, ког си ружио."

Баал - у преводима: Бал

У хебрејском оригиналу се пише: **БјЛ**

Усвојен начин изговора: **Бал**

Баал је у Старом Завету описан као негативан Бог. Пробаћемо у даљем тексту да то разјаснимо. Али треба знати да је поштовање Бога Бала било широко распрострањено и да су Његови следбеници били најмасовнији. Погледајмо још једном како се Његово име пише: БјЛ. Читано на нашем језику то би пре звучало као: Бјал, Бјел, а не Баал. Јер то и јесте био Бог Бел, односно Бели. Име Белово се могло чути свуда где су били Аријеваци а у Његовом слављењу су били видљиви сви елементи ведског поимања Бога.

Стари Завет сведочи о масовности Белових верника у Палестини и Сирији али и Словени су често и радо себе звали Белим, управо због поштовања овог Бога. Но ту није крај невероватних открића о Богу Белом у Старом Завету. Погледајмо, како у 5 Мојсијевој зову Белога:

Наш превод: "Очи су ваше виделе шта учини Господ с Велефегора."

Ово је пример још горег превођења Библије, јер је очигледно име Велефегор само преписано са латинског. У хебрејском оригиналу стоји: **БјЛ ПхјВУр**. Опет лако читљиво на нашем језику: Бјел Пхјевур (Пјевур), односно Бели Први, јер он и беше међу свим Боговима аријевским Први и највиши.

Проучавајући Бога Бела Пјевура, може се открити много занимљивости:

1. Бел, Бал, Пел, Пал су разни облици речи којим су Га звали. (Да поновимо, слова Б,П и В се лако мешају. Тако у нашем преводу поста чак и Вал.) Полазећи од овога, сада нам је јасно како је Палестина добила име: Пал-стан = Земља Белога. Лако је разумети који је Бог поштован на Пел-опонезу од стране Пел-азга које Грци поробише. Јасно нам је и од куда се прастара Или-рија прозва Бал-каном. Боље да више не набрајамо, већ рецимо једну велику истину: Од Бал-билона до Бал-тика славило се име Белово!

2. Нисмо далеко од истине ако устврдимо да је Бјел Пјевур у Европи прешло у Бели Первун, и коначно у **Бели Перун**. Словени су сами себе радо звали Бели и Перуна су свуда славили.

И уопште, требало би да се при изучавању имена народа и градова увек има на уму важност Бога Белог на европском континенту. Било би нам јасније од куда име Бео-граду или схватили би смо да народ Трибали који су Грци помињали на нашим територијама уопште није био народ, већ Словени који су славили Три-Бала, троичног Бога Бела. На лингвистима је да утврде да ли је Виена (ох опет тај проблем слова Б,П и В) можда била Бијела јер ми и данас тај град зовемо Беч. Или рецимо, латински су извори често на словенским територијама помињали Венде, можда се у тој речи крије Белди или Бели? Поменимо још и име Бога Бахуса (Бал-ус?).

3. Читајући 2 Самуилову 15:20, стоји да када је Давид (опет наша реч: Да – Вид) поразио своје непријатеље, то место у част своје победе прозвао Баал Фарасим. У оригиналу се пише: **БјЛ ПхУртШИМ**. ПхУр је очигледно скраћено од ПхјВУр = Први. ТШИМ = тршим, то је стара аријевска реч која се још увек задржала код нас. Сећам се да су у мом крају, обично када деца ураде нешто лоше, говорили у шали: "Сад! ћу да их потрсим." То име се задржало и у имену села Вука Каражића - Тршић, или пак у растуреној – разбијеној, тршавој коси. Вероватно и реч кршити има свој корен у тршити. Дакле, тршим значи поломим, растурити, кршим. Стога би на Српском језику име које Давид даде том месту гласило: Бела Првога Скрших (Победих). На нашем језику је дакле и данас сасвим разумљиво зашто је баш то име Давид дао месту своје победе.

4. Занимљиво је да се уз Бога Бела увек помиње и шума, луг, што је препознатљив начин Његовог слављења кроз цео европски континент. Према Старом Завету, око олтара Белог Првога су подизани лугови. На пример, у Судијама 6:28 стоји: "... а то раскопан олтар Белов и луг код њега исечен..." Отуда можемо да закључимо да су и Лужички Срби, Бело - Руси и Бели Срби били поштоваоци Белог Перуна. Не заборавимо да су и келтски друиди живели у шуми и поштовали Бога Луг. А Келти су свакако били једна велика грана аријевског стабла која је покривала целу западну и северну Европу.

Спону Бога Белог Перуна са лугом, још чине и сведочанства да су словенски богови у светилиштима увек били представљени као огромни дрвени кипови. С обзиром да и данас Срби поштују места звана Записи на којима доминира велики стари храст, као и поштовање храста код Келта, лако је претпоставити да су ови кипови били израђивани од храстовине.

4. Судар Првога и Јединога

Читајући горње редове о Богу Белу Перуну, прво што се намеће сваком Србину је чињеница да су имена Илија и Перун у нашој традицији увек сматрани као два имена једног истог Бога. Сада кроз Стари Завет сазнајемо да се ипак радило о два Бога и још да је дошло до стравичног сукоба између верника Бела Перуна и Илије Јединога на просторима Блиског Истока.

Да би смо боље разумели основу овог сукоба морамо кренути од Мојсија. Као усвојени син египатске принцезе, он је израстао у великог законодавца, војсковођу и свештеника. Свестан свог јеврејског порекла он у једном тренутку решава да своје огромно знање посвети добробити свог народа: Његовом избављењу из Египта и утемељењу јеврејске нације и државе. Али знао је да јака држава јединственог народа захтева и јаку јединствену религију. Аријевска лепршава вера препуна слободе одлучивања сваког верника како, када и у кога ће да верује није одговарала Мојсијевом (египатском) виђењу вере. Вере, која треба да буде у служби владара и државе. Не заборавимо да је Мојсије био египатски свештеник и да је вероватно више знао о египатској вери него о вери свог сопственог народа. То објашњава зашто је цео његов животни пут био праћен *Божјим чудима* на коме би му позавидели и највећи мађионичари данашњице. Јер праксу стварања чуда пред народом како би се он држао у покорности Мојсије је био добро изучио у Египту. Јевреји су тражили сталне потврде исправности своје одлуке да крене у неизвесно и Мојсије им је давао потврде: чуда! Никада више после Мојсија, а ни пре, Саваот Илија Једини толика и таква чуда није урадио пред људима. А и зашто би? Зар само наше постојање није довољно Божје чудо? Али, колико год да је Мојсије успео да утврди Јеврејску посебност (нацију) и да законима (како верским тако и државним) утемељи чврсту дуговечну јеврејску државу, био је свестан да ће Јевреји, када стигну у Палестину где су староседеоци говорили истим језиком и где их нико неће третирати као робове, почети да се осипају и да се враћају у веру Бела Перуна који није био толико захтеван као Мојсијев Илија. Јер основа им је била иста – Аријевска: Један је Бог на небу и другог нема. Због тога је Мојсије морао да посади семе мржње према Белу и да наведе Јевреје да са презиром и ниподоштавањем гледају на то *вишебожтво*. Његов приоритет је био да осигура опстанак своје нације која је била још у повоју и у коју је он толико труда, знања и времена уложио. Због тога и друга Божја заповест: Не прави себи идола..., обнародована у средини где су постојале две вере и где је она друга правила идоле, била својеврсна објава рата Бјелом Пјевуру.

У 1 Царевима 18:21-39 постоји добро описан примера *Адонајевих чуда* када пророк (Свети) Илија показује моћ свог Бога насупрот пророка Белових. Ту Свети Илија позива пророке Белове да призову свог Бога да упали ватру на паљеници (ломачи) справљеној Њему за жртву и да тако народу покажу моћ Белову. Наравно, када Бели Перун и после дугочасовних призивања и молитви не упали ватру, онда у подне Свети Илија реши да он призове Адонаја да то учини на жртви паљеници справљеној Њему у част. Тада Свети Илија рече:

„Напуните четири ведре воде и излијте на жртву и на дрва. Па опет рече: Учините још једном. Па опет рече: Учините и трећом. И учинише и трећом,“ те вода потече око олтара и напуни се опкоп воде... (И када Свети Илија позва Адонаја да упали ватру) Тада паде огањ Адонајев и спали жртву паљеницу и дрва и камен и прах, и воду у опкопу попи.

Ако *вода* није била вода већ нека народу непозната безбојна запаљива течност, потреба да се *вода* више пута проспе преко дрва и те како има смисла, јер како би иначе дрва тренутно букнула. И сам чин *пијење воде* у опкопу, даје нам за право да се запитамо: Дали се ту уопште радило о води? И зашто он позва Адонаја да упали ватру у подне, када је Сунце најјаче? Да није користио сочиво да из

даљине упали *воду*? Искрено верујем да би Давид Коперфилд у тим временима био не светац, већ сам бог који је сишао међу људе. Када сам прочитао овај текст о *чудима* Светог Илије, запитао сам се: Зар таквог човека ми славимо и то на дан који би требао да буде посвећен Богу Једином, Илији Саваоту, од кога све поста?

Интересантно је да су и пророци Белога и Свети Илија направили исте паљенице и да су обе стране користиле јунце за жртву. То само показује колико су биле мале разлике у начину обредног исказивања вере између следбеника Белог и Адонаја. Чак и Давидова звезда има исто шест кракова, као и Муњевити Знак Бога Перуна. Муњевити знак можете видети у горњем левом углу сваке странице.

Да се разумемо, настајања Јеврејске нације не умањује и не сме да умањи истину о Једином Илији од кога настасмо и у чијој светлости сви ми опстајемо. Он је Саваот, Отац свега постојећег. Друга је ствар што је у једном историјском тренутку Илија био изабран од Мојсија да му послужи за испуњење његове грандиозне визије стварања јеврејске нације. Требамо да разумемо да се са Мојсијем десило један тако универзални принцип: Јединствена држава, нација, захтева јединствену религију која ће је пратити. Овоземаљски владар има потребу да се поистоветити са вољом Божјом како би све његове одлуке биле безпоговорно поштоване. Таква црква неминовно се, по својој природи, одриче духовних висина зарад материјалних моћи. Имамо и млађи пример овог истог принципа: Папа је изасланик Божји на Земљи и с тога једини безгрешан. Све његове одлуке од Бога долазе те се беспоговорно морају поштовати и у њих се не сме сумњати. Зато Папу треба схватати не као оличење највеће духовне висине, већ као продужетак Римске Империје која се у једном историјском тренутку преселила из сената у Ватикан. Народ увек, можда споро, прозре спрегу власти и цркве. Због тога се Западној Европи и десило Протестантизам; као одговор на Папину озакоњену *безгрешност*. На жалост, у Западној Европи је отуђење цркве од народа било толико јако да се десило и најгори облик борбе против цркве огрезле у материјализму: Потпуно негирање постојања Бога.

Проблем са Јеврејском вером је био у спутавању универзалних аријевских Божјих принципа. Уместо прастаре универзалне доброте, са Мојсијем је озваничена селективна доброта окренута ка *ближњем свом*: ка породици својој, ка брату свом, ка народу свом. Тек ако нешто претекне, доброта се могла исказати и ка осталима. Овакав став увек води ка налажењу оправдања код човека за не чињење добра и ка безосећајности према туђој патњи. Ако види муку другог, чак и да може да му помогне, човек у Мојсијевој вери ће увек рећи: „Али још увек има муке и беде код брата мога.“ И неће помоћи. А брату своме? Помоћи ће јер не сме да се оглуши о Мојсијеве законе. Ова ускогрудост јеврејске вере окренуте само својој заједници је на крају и изнедрила Исуса. Исус је својим учењем вратио лепоту аријевске ширине и неизмерне љубави у Илију. Може се слободно рећи да је Исус био својеврсни закаснио одговор Белог Перуна Јеврејима, али сада кроз њихову сопствену веру која је већ вековима славила своју победу у Палестини. Јер Богу није важно којим Га именом зовеш, већ Му је важно да се Његових принципа држиш.

Треба можда овде поменути и Мухамеда. Растрган између жеље да верује у Једног Бога ослобођеног јеврејске ускогрудости, а неспреман да прихвати Хришћанство због непризнавања Исуса за Бога, Мухамед је створио своју веру у Илију чије је име из Старог Завета читао као Алах.

Како је онда дошло до тога да се на Балкану Илија и Перун сматрају једним Богом? Балкан, као вечна раскрсница светова је тада био и раскрсница Богова. Ту се славио и Перун и Илија у заједништву, складу и љубави, јер се ту свету објављивала једна предивна Истина: Перун и Илија су два имена једног истог Бога: Првог и Јединог. Бога који створи све, одржава све и има моћ да уништи све. Због Његових великих моћи, народ Га је поштовао као носиоца најчистије Правде и најчистије Истине.

У споју ова два имена у једну суштину можда можемо тражити и разлог покушаја брисања Илије из нашег националног памћења. Јер, када је Цар Константин објавио Хришћанство за званичну религију Римске Империје име Илијино није било проблем. Али Риму свакако није одговарало да славе Перуна раме уз раме са Илијом. Тако нешто би водило давању примата Словенима које је Рим одувек третирали као нижу расу довољно добру само за робље. Чак и да је Константин био спреман

да не послуша Рим, Свети Оци са подручја Блиског Истока никада не би дозволили слављење Перуна, јер је Перун у Библији био јасно означен као зло против кога се још Мојсије борио. И тако на крају један старозаветни пророк би прозван за свеца. Ту лежи и одговор зашто је од свих пророка, само Илија добио име свеца. Лакше је било сакрити Бога Илију, него признати Бога Перуна.

5. Лепа заборављена реч Рави

Бавећи се изучавањем старих аријевских речи, не смемо а да не поменемо реч Рави, јер је она посебно важна за нас Србе. Сурија и Рави су две ведске речи које значе Сунце.

Сурија се рецимо задржала код нас кроз име Сурог Орла, птице која се највише уздиже ка Сунцу. Зато се он још зове и Златни Орао, јер Сунце исијава златне зраке.

Али вратимо се речи Рави. Исуса је народ свуда где се појављивао звао Рави, што свакако не можемо узети у смислу Сунца, већ у смислу: Светли или Просветљени. Он је био Божја светлост. То у осталом потврђује и Јеванђелист Јован, поистовећујући Исуса са светлошћу.

Сада нам се поново јавља проблем са словом В, које лако прелази у Б, те тако долазимо до јеврејске речи Раби, коју они читају као Ребај. Тумачи се као учитељ (у вери), али и учитељ у вери не може бити учитељ ако није просветљен од Бога за тај позив. Дакле, можемо слободно Рави (Раби) поистоветити са појмом светли или просветљени. Онда следеће речи кроз српски језик имају јаснија значења:

1. Израил = Из-Ра-Ил = Из Раби Илијине = Из Светлости Илијине. Дакле сви смо ми из светлости Илијине настали и свако ко то прихвата и по Његовим принципима живи - Израил је.

"А Исус видје Натанаила гдје долази к Њему и рече за њега: Ево правог Израиљца у коме нема лукавства." (Јн. 1:47)

Дакле, Натанило је прави Израил јер у њему нема лукавства – греха. Јер је сав из светлости Илијине саздан.

2. У нашем црквеном језику се често употребљава израз: Раб Божји и тумачи се као Слуга Божји. (Вероватно због тога што се реч роб погрешно узела као корен речи раб. Можда је у питању и 500 годишњи утицај живљења под муслиманима, јер управо они потенцирају служење Богу.) Са становишта значења речи Раби, скраћено Раб, ближе је истини рећи да је Раб Божји у ствари Светлост Божја или Богом Просветљени. Дакле, из сваког човека зрачи светлост Божја из које је настао и у којој обитава. Као што рече Ава Јустин Поповић: „Пошто је Бог Логос – вечна божанска *Светлост*, то живети у ствари није ништа друго до светлети. И још: живети значи бити у светлости.“

3. На крају анализирајмо и реч Сораби = Со-Раби : више Раба (Светлости) Божјих заједно чине Со-Рабе Божје = Су-Светлости Божје. Реч која изражава јединство и сродност сваког човека са сваким који је у Богу, јер смо сви ми сабраћа у Једноме од кога настасмо. Позната кованица: „Исто нас Сунце греје.“ је оличење истог овог принципа.

Из горње анализе се може извести следећи закључак: Уврежено српско веровање да су Срби "Божји Народ" није ништа друго него веровање да су Сораби, односно Израил. Јер смисао и једне и друге речи је исти. Принцип Сораба, Израила је највиши принцип кога човек може да достигне. Јер ако два човека верују да од Једног Бога насташе и да у Његовој светлости живе, да их *исто сунце греје*, онда је небитно којим именом Га зову и којом службом Му служе. Онда увиђају да су све разлике између њих они сами створили. А разлика, која год и каква год, без спознаје да смо Израил – Сораби води ка мржњи, неразумевању и сукобу. Сораб је моћна реч – она доноси мир Божји међу људе! Тренутак када два човека схвате да су Сораби, они осећају спону која их веже у највишем могућем јединству; у Јединоме, у Саваоту, у Илији, у Перуну, у Елохиму, у Алаху.

Узвишеност речи Сораб видимо и у њеном заосталом одјеку у Пакистану. Сохраб и данас тамо значи: Највећи, најјачи, најхрабрији, најбољи. Данас се она у Пакистану често користи да означи највиши квалитет; најбоље од најбољег. Поновимо да уметнуто Х вероватно наглашава узвишено значење ове

речи, јер је у Пакистану изговарају: сораб. Да ли човек уопште може бити на узвишенијем месту него када је у Светлости Божјој и када прихвата свако друго људско биће као себи равном? Сматрати себе Светлошћу Божјом је и обавеза која захтевала моралност, поштење, широкогрудост и високи осећај Божје Правде. Срби и данас, као и онда, никада нису приморавали другог да верује у Бога, они су само својим личним примером показивали другима пут ка Њему, Јединоме. У изворима на Интернету се наводи да је Сохраб стара Персијска реч која значи херој. Бити Сораб је свакако наметало обавезу и херојског држања у битци. Јер Сораци су знали да су у Богу и да својим оружјем доносе Правду Илијину - Перунову. И где год су били Илија и Перун, били су и Сораци: Од Индије до Персије, па све на горе кроз Балкан, до Лужице и још даље на север - славило се име Српско.

И ако није део овог текста, не могу да не поменем сличност речи Сурија и наше речи судија. Разлика је само у једном слову. Захваљујући овој сличности, лако је препознатљив прави смисао речи судија: Онај који суди мора да буде најпросветљенији. Из њега мора да исијава светлост Божја у својој највећој чистоти како би Божју Правду могао да тумачи људима. Данас, у секуларним државама где је вера одвојена од земаљске власти, на жалост је и Божја Правда одвојена од државних закона. Стога судије данас не би смеле себе да се зову овим узвишеним именом, јер они не суде по Правди Божјој, већ доносе одлуке по праву земаљском.

6. Извориште Светог Тројства

Како је то Бог троичан? Ово је једно од централних питања Хришћанске вере. Из разлога што сваки хришћани зна за Свето Тројство још од свог детињства, Оно је својеврсни аксиом који не треба ни објашњавати ни доказивати. Али ако верник некада постави себи ово питање или, не дај Боже, оно буде смишљено постављено од припадника дуге вере, онда почиње проблем. Објашњење која налазимо по књигама нису разумљива, претешка су, конфузна. Препуна су филозофије са пуно нејасних и збуњујућих речи у себи. Чак се и Римо-католици и Православци споре око суштине троичног принципа Бога. Код православца Син и Свети Дух произилазе из Оца, чинећи Бога једним, а подразумева три личности којима је узрок Бог Отац. (Отац од вечности рађа Сина и исходи Духа.) А код римо-католика Свети Дух произилази из Оца и Сина. Они полазе од јединства бића у смислу суштине, коју три личности Тројице деле.

Сада човек не може а да се не запита: Зар је могуће да бар један део, од два највећа дела Хришћанстава, не разуме суштину онога што је у основи његове вере? Зар је могуће да обичан човек, који живи у Богу не може разумети троичну представу Бога? Свако ко сматра да у једноставности лежи савршенство, не може да прихвати компликована и конфузна објашњења. И баш због немогућности давања општеразумљивог одговора на ово питање, нехришћанске вере најрадије нападају Хришћанство управо на питању Светог Тројства.

Ту нам се одмах намеће једно пресудно питање: Ако Тројства као принципа нема у Јеванђељима, зашто су се Свети Оци толико борили да уведу Свето Тројство у хришћанску догму? Ако је концепт Свето Тројства прекомпликован за човека, ко је био тај толико надахнут Духом Божјим да је схватио суштину Светог Тројства и успео да својим ауторитетом и аргументима убеди присутне на Никејском Сабору да Свето Тројство уведу у Символ Вере? Исус никада није поменуо речи Свето Тројство. У Јеванђељима која сматрамо аутентичним Јеванђељелисти такође нису поменули те речи. Знамо да Га нико ни од пророка није поменуо. Чак ни Јован Крститељ, нити Апостол Павле нису имали толико надахнућа у себи. С тога морамо да поставимо крајње питање: Од куда Свето Тројство извире и зашто су Свети Оци били толико уверени у његову важност?

Зато се вратимо једноставном и логичном објашњењу Светог Тројства. Изворно Ведско – Аријевско поимање Светог Тројства је било: Један Бог који се у основи претстављао људима кроз три вида (Триглава) свог деловања је: стварање, одржавање створеног и уништавање створеног. Сећање на ову троичност се задржала код Срба чак до данашњих дана. Ево дела из песаме 107 преузете из књиге „Обредне песме“ од М. С. Милојевића:

„Што чињаше наш господар,
Наш Господар Триглав вељи,
Наш Створитељ и Држитељ
И велики Уморитељ.“

Ова изворна троичност се може лако назрети и у Јовановом Откровењу, стих 1:8 :

„Ја сам Алфа и Омега, Почетак и Свршетак, говори Господ, Који јесте, и који беше, и који ће доћи, Сведржитељ. „

Из претходних анализа се може назрети, али не и доказати, да је веровање у Илију било више окренуто јединственом Богу без поштовања и слављења Његових ипостаса. Мада не смемо заборавити да је чак и он имао три имена: Једини, Саваот и Илија. Насупрот Илији, поштоваоци Бога Белог Перуна су опстајали у старој аријевској вери и славили су Тројства. Они су поред Великог Триглава славили и мале Триглаве. Судећи по хришћанском Светом Тројству, које је свакако настало под утицајем великог броја следбеника Бога Перуна, који су уистину веровали да је Он Илија, у Европској верзији ведског наслеђа се губи уништитељ створеног. Тако да данас имамо следећу конструкцију:

Бог - Илија, Бели (Једини и Први) :Он се састоји од следећег Светог Тројства (Триглава):

Отац, Саваот – Сварог (Сва-род): Творац свега постојећег

Син, Исус – Дажбог: Одржитељ, Он даје све потребно за одржавање живота: Светлост и кишу (воду)

Свети Дух – Световид: Даје човеку увиде у бесконачно Божје знање.

Када се читају тумачења Светог Тројства од стране цркве, осећа се једна мешавина појмова. Сваки од елемената Светог Тројства се рецимо назива стваралачким, што само доказује да је Свето Тројство данас одсечено од својих корена. Морамо нагласити да се Отац управо зове Отац јер је Ствараоц = Творац, јер је Он све створио и још увек непрестано ствара.

Син је одржитељ живота, то нам и само Свето Причешће поручује: Ми опстајемо у животу управо непрестано примајући у себе:

Крв христову = вино = дух = светлост дажбогова и

Тело христово = хлеб = материја = вода дажбогова

Овде видимо директну паралелу између Дажбога и Христа. Ако се погледају чуда које је Исус радио, видимо да су она сва у духу одржавања живота: Он лечи, Он оживљава, Он храни. Он не пали, не плави, не шаље болести, земљотресе, суше... Његова улога није уништитељска. Као што Ава Јустин Поповић рече: „И што живи – Њиме живи.“

Свети Дух, као и Световид, је носилац свеполног бесконачног Божјег знања. Он човеку доноси знање, кроз увиде, поруке и идеје, којима човек успева да своје искуство каналише, разуме и унапреди.

Када говоримо о Световиду, занимљиво је рећи да се у Јеванђељу по Јовану помиње бања Витезда у Јерусалему. (Јн. 5:2) Да то није Видежда? Бања која је у прошлости била посвећена Богу Виду? А он је, као што рекосмо, једнак Светом Духу. Јер управо у њој анђеоска силази и мути воду. По Ава Јустину Поповићу тај анђеоски посредник Светог Духа.

На питање: Зашто је уништитељ избачен из првобитног Тројства, данас је скоро немогуће наћи одговор. Али оно што можемо рећи је да су основне функције уништења биле пребачене самом Перуну – Илији. Уништење је било преведено у принцип Правде. Перун - Илија је својим рушилачким деловањем извршавао Правду: Уништавао је оно што не ваља да би створио нешто ново, што ваља. Он је тај који уводи у промену! Јер, промена је основа нашег постојања - она одржава време.

Став Јевреја према Светом Тројству је јасан; они Га не признају и сматрају Га вишебожством. Ми смо за њих још увек поштоваоци њима злогласног Бога Баала. Исто мишљење деле и Муслимани. Али са Муслиманима је иронично то што не желе да виде једну просту чињеницу: Ако смо ми Хришћани вишебожци, онда су они 33 пута већи вишебожци од нас. Они славе 99 Предивних Имена Алахових које нису ништа друго до 99 нарави Алахове. А шта је Свето Тројство него 3 нарави Илијине?

7. Тројанска култура

На крају поменимо и Тројанску културу у контексту старине слављења Илије на просторима Балкана.

У својој књизи "Словенска Митологија" (Србобран, 1928) Спасоје Васић је, говорећи о Тројану као једном од божанстава у митологији старих Словена, рекао једну веома интересантну чињеницу:

"Многобројни градови дуж Дунава и Саве, па затим многи путем, мостови, кланци итд. Све се везивало за име Трајаново. Те градове или војничка утврђења, која су била у рушевинама, легло "змија и јакрепа", обилазио је народ и плашио их се, верујући да је пун злих демона, и да су штавише њихово стално седиште. А како су сви ти порушени градови носили Трајаново име, то је онда створен и један нови демон..."

Погрешно је што Васић име Тројан везује за римског Императора Трајана, који је остао познат у историји по освајању Дакије (данашње Румуније), јер зашто би староседеоци Балкана који су већ вековима били под Римском управом толико значаја давали том једном римском императору? Са друге стране Васић сам наводи у тексту места као: "У Далмацији се рушевине града *Virnum* називају Тројановим замком; рушевине неког старог града крај Н. Пазара такође се зову Тројановим именом..." , а та места свакако нису уз Дунав и Саву. Не заборавимо још да поменемо и Тројанов Град на Церу или рецимо Гундулићеве стихове из "Османа":

"При мору, украј српских страна, у пржинах пуста жала,
Лежи Троја укупана, од грчкога огња пала..."

Да се подсетимо, чак до касног 19-тог века западни извори су често Балкан називали Илијиним именом: Илирија. Уважавајући чињенице о многобројним разрушеним *Тројановим градовима* расутим по целој Илирији, долазимо до закључка да је Троја била Балканска држава са завидном територијалном, војном и економском моћи. Троја није могла бити само један град. Превођење Троје у Град-државу је старо-грчко схватање државног уређења. Свакако, пад града Троје као центра Тројанске цивилизације је довео до потоњег урушавања целе Тројанске државе.

Васићева претпоставка да су у каснијим временима те старе тројанске опустеле рушевине обрасле густим растињем почеле да плаше људе, те су они почели да испредају разне приче о злим духовима у њима, свакако да има смисла.

Једини разлог зашто се ова два имена, Троја и Илиј, данас не повезују са Балканом лежи у чињеници да је град Троја *откривен* на територији азијског дела данашње Турске. После тог *проналаска* нико више није узимао за озбиљно могућност повезаности територије Балкана са Тројанском цивилизацијом. Али с обзиром да је Троју открио немачки истраживач и то у тренуцима најстрасније патолошке жеље немачке историјске школе да умањи значај Словена и важност њиховог присуства у Европи, бар би смо ми требали да са сумњом примимо ову историјску *чињеницу*.

На крају морамо нагласити највећу лепоту Тројанске цивилизације у Илирији: Она је још у тим прадавним временима у својим основним именима објављивала јединство Бога Илије и Тројства (што је неодвојиви део вере у Белог Перуна). Дух овог јединства, Њиховог споја у једној суштини, и после више од 40 векова исијава у пуној снази и лепоти кроз нашу Православну Хришћанску веру. Ми и данас славимо Бога Јединог (Илију Саваота) и Свето Тројство (Перуна Белог) у јединственом и неодвојивом духовном споју, као што то и наши прастари чинише.

8. Закључак

Чињеница је да је стара словенска религија званично мртва већ више од 10 векова и ми данас не знамо прави разлог њеног уништења. Можда је она, онако лепршава и слободна, почела у себе да прима и грех? Или можда није тако јасно разграничавала линију између добра и зла? Можда се то и није било у Европи, можда је било на Блиском Истоку? На ова и слична питања данас више не можемо да одговоримо. Чак и да хоћемо да тој прасловенској вери вратимо стари сјај намеће нам се једно основно питање: Да ли ми данас имамо права да то чинимо? Зар није Илијина – Перунова улога да уништи једно, да би на његовом месту створио друго – лепше и боље? Ако је Његова воља била да вера у Христа израсте на згаришту старт вере коју је својим громовима спалио, враћати се на старо не смемо и не можемо. Али морали би смо једном за свагда рећи истину: Долазак Исуса Христа међу људе, није почетак света. Ми смо Христа прихватили као Живу Реч Божју која нам се Богојавила и која нам је пружила основна начела живљења у Богу. Прихватисмо Га као Бога који се из велике љубави према нама, ситним посрнулим душама, унизио и ушао у тело. Али такође је истина да ми и данас у Хришћанству имамо богато наслеђе старе аријевске религије, која је и из Христа извирала, и да је то лепота коју не смемо да заборавимо. Можемо са поносом рећи да смо ми задња карика у сјајном ланцу вере у Бога Јединога и Троичнога. Ланцу, који се протеже непрекидно још од првог људског сећања па све до данашњих дана.

И зато славимо Свету Тројицу, као што су нам преци од давнина славили Перуна и радујмо се! И славимо Јединог Бог, као што Илију Громовника славише наши стари и радујмо се. Другог августа - на Илиндан, још увек су свуда вашари по Србији. Сорابي су свог Јединог Илију, Оца свега што постоји, увек славили уз песму и весеље - с љубављу.